

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200847
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7017200847.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov JUDr. Pavla Nad'a a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): LABAŠ s.r.o., so sídlom Textilná 1, Košice, IČO: 36 183 181, zastúpený: Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4D, Košice, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/6284, O-396/2017 zo dňa 07.08.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/101/2017-46 zo dňa 20. septembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Inšpektorát práce Košice (ďalej aj ako „inšpektorát práce“ alebo „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 466/16/Or zo dňa 31.10.2016 uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.000 eur za porušenie § 6 ods. 2 písm. b/ a za porušenie § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o BOZP“). Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. OPS/BEZ/2016/6284, O-844/2016 zo dňa 12.01.2017 napadnuté rozhodnutie inšpektorátu práce zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že sa prvostupňový správny orgán vzhľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov musí vysporiadať s namietaným porušením procesných práv žalobcu spočívajúcich v tom, že nebol prítomný pri vypočutí zamestnancov a vec nebola prejednaná ako priestupok s nariadením pojednávania.

2. Inšpektorát práce oznámil žalobcovi, že pokračuje v správnom konaní a vyzval ho, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, prípadne aby navrhol vykonanie ďalších dôkazov. Žalobca na výzvu inšpektorátu práce nereagoval. Následne inšpektorát práce na základe § 19 ods. 2 písm. b/ bod 1 v

nadväznosti na § 19 ods. 3 písm. f/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (ďalej aj ako „zákon č. 125/2006 Z. z.“) vydal rozhodnutie č. 466/16/Or-1 zo dňa 27.04.2017 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým opätovne uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.000 eur za porušenie:

1/ § 6 ods. 2 písm. b/ zákona o BOZP, ktorého sa dopustil tým, že ako zamestnávateľ na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci prostredníctvom osobných ochranných pracovných prostriedkov (ďalej len „OOPP“) ku dňu začatia výkonu inšpekcie práce bezplatne neposkytol zamestnancovi E. F. (pracovná zmluva zo dňa 15.10.2015, predavačka) na prevádzke Supermarket FRESH, Čordákova 2, Košice, potrebné účinné osobné ochranné pracovné prostriedky, a to konkrétne pracovnú obuv s protišmykovou podošvou v zmysle smernice na určenie postupov poskytovania OOPP a zoznamu poskytovaných OOPP, ako aj podľa prevádzkového poriadku pre ručnú manipuláciu s bremenami a samotného návodu na použitie rebríka, keďže žalobca bol povinný poskytnúť zamestnancom na pracovnej pozícii predavač pracovnú obuv s protišmykovou podošvou,

2/ § 6 ods. 3 písm. a/ zákona o BOZP spočívajúce v tom, že žalobca ku dňu začatia výkonu inšpekcie práce neposkytol zamestnancovi C. C., ktorý dňa 10.05.2016 vykonával na prevádzke Supermarket FRESH, Čordákova 2, Košice, prácu skladníka, pracovný odev dvojdielny bavlnený v zmysle smernice na určenie postupov poskytovania OOPP a zoznamu poskytovaných OOPP, keďže žalobca bol povinný poskytnúť zamestnancom na pracovnej pozícii skladník - ručná manipulácia pracovný odev dvojdielny bavlnený, pričom menovanému zamestnancovi poskytol len vrchný diel pracovného odevu - tričko.

3. Skutkové zistenia vyplynuli z výsledkov inšpekcie práce vykonanej inšpektorátom práce u žalobcu v dňoch 10.05.2016, 13.05.2016, 26.05.2016, 23.06.2016, v rámci ktorej bol zistený nedostatok v oblasti právnych predpisov bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (ďalej aj ako „BOZP“), ktoré boli zdokumentované v protokole o výsledku inšpekcie práce č. IKO-26-21-2.2/P-E22, 24, 25-16 zo dňa 23.06.2016 (ďalej len „protokol“). Žalobca sa k protokolu vyjadril tak, že zistené nedostatky zoberal na vedomie a prisľúbil prijať potrebné opatrenia.

4. Po odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu inšpektorátu práce vydal žalovaný rozhodnutie č. OPS/BEZ/2016/6284, O-396/2017 zo dňa 07.08.2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie inšpektorátu práce potvrdil.

II.

Konanie pred správnym súdom

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajskom súde v Košiciach (ďalej aj ako „krajský súd“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a vrátenia vecí žalovanému na ďalšie konanie.

6. Žalobca v rámci žalobných dôvodov akcentoval nasledujúce body:

- nesprávne posúdenie vecí po právnej stránke, tým že správny orgán nevykonal v správnom konaní žiadne dôkazy a tvrdenia pracovníkov nepreukázal, navrhovaný výsluch zamestnancov neuskutočnil a spoliehal sa iba na vyjadrenia zamestnancov, argumentácia, že žalovaný správne delikty len zisťuje je podľa názoru žalobcu nedostatočná a nesprávna, podľa žalobcu mal žalovaný zabezpečiť špecifikáciu a opis obuvi, ktorú mala mať zamestnankyňa v rozhodnom čase obutú, vychádzajúc z významu slova „poskytnúť“ mal za to, že splnenie povinnosti možno dosiahnuť aj vytvorením podmienok na to, aby bol ochranný prostriedok dostupný a nielen jeho odovzdaním zamestnancovi, žalovaný síce aplikoval správnu právnu normu, ale nesprávne ju interpretoval, pretože žalobca dal k dispozícii ochrannú obuv, ktorú mal na sklade a keďže ide o špecifický ochranný prostriedok, ktorý je nevyhnutné vyskúšať, sa domnieval, že svojim postupom zákonnú povinnosť splnil, žalovaný neskúmal, či a akým spôsobom žalobca poskytuje zamestnancom ochranné pomôcky a zároveň nedokázal, či si ich zamestnanci nevyzdvihli.

- nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia, nakoľko žalobca namietal neúplné a nesprávne znenie výroku rozhodnutia žalovaného, tiež namietal nedostatočne zistený skutkový stav vecí zapríčinený rozporom

medzi výpoveďami žalobcu a svedkami a rovnako nevykonanými dôkazmi.

- porušenie práva byť vypočutý nakoľko vo veci nebolo nariadené ústne pojednávanie, inšpektorát práce sa neriadil pokynmi žalovaného a okrem doručenia oznámenia o pokračovaní správneho konania nevykonával žiadny úkon smerujúci k umožneniu práva žalobcu na riadny proces, žalobca spochybňoval ústne vyjadrenia a správne orgány mu neumožnili vypočuť svedkov, poukazujúc na judikatúru vo vzťahu k ústnemu pojednávaniu bola podľa názoru žalobcu porušená zásada rovnosti zbraní, žalobca sa poukazom na povahu veci domáhal špecifickej odpovede na uvedenú námietku, pokiaľ žalovaný tvrdil poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že nariadenie pojednávania nie je potrebné, mal uviesť konkrétne prípady, pre ktoré nariadenie pojednávania nebolo potrebné.

- nezákonnosť protokolu o výsledku inšpekcie a zápisnice o podaní informácie nakoľko žalovaný sa námietkou o nezákonnosti protokolu nezaoberal, protokol nebol podpísaný aj druhým inšpektorom práce, bola nedostatočná špecifikácia opatrení v protokole, protokol nie je relevantným dôkazom, pretože nepreukazuje skutočnosti, ktoré sú žalobcovi kladené za vinu, žalovaný mal preskúmať dôvody, pre ktoré si zamestnanci neprevzali poskytnuté pomôcky, žalovaný nesprávne interpretuje pojmy zistiť a dokázať, zo záznamu o poskytnutí informácie nie sú zrejmé otázky, ktoré boli zamestnancom kladené.

- nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty nakoľko pri výške pokuty neboli zohľadnené skutočnosti, či je porušenie povinnosti dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa, či ide o ojedinelý nedostatok alebo opakované zistenia.

7. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 20.09.2018 rozsudok, ktorým žalobu zamietol, pretože dospeľ k záveru, že žalobné body nie sú dôvodné a správne orgány po náležitom vyhodnotení všetkých dôkazov preukázali žalobcovi spáchanie napadnutých deliktov.

8. Krajský súd vo vzťahu k žalobnej námietke týkajúcej sa skutkových okolností o splnení zákonných povinností na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci poukazujúc na dokumenty OOPP uviedol, že v zozname poskytovaných OOPP zo dňa 01.03.2016 pre profesiu predavačka absentuje požiadavka pracovnej obuvi pre zamestnancov oproti zoznamu pre poskytnutie OOPP zo dňa 01.12.2015 a dokument pre ručnú manipuláciu s bremenami zo dňa 23.12.2015 schválený žalobcom stanovoval, že zamestnanci vykonávajúci ručnú manipuláciu s bremenami majú mať poskytnutú aj pracovnú obuv s protišmykovou podošvou.

9. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého vytvoril podmienky pre svojich zamestnancov s možnosťou vyzdvihnúť si ochrannú obuv a odev zo skladu ochranných prostriedkov a vo vzťahu k výkladu pojmu „poskytne“ krajský súd poukazoval na jednotlivé povinnosti vedúcich zamestnancov na uvedenom úseku s tým, že príslušný vedúci zamestnanci zabezpečia vybavenie zamestnancov osobnými ochrannými pracovnými prostriedkami, ako aj oboznámia zamestnancov s nebezpečenstvami, pred ktorými ich používanie OOPP chráni a súčasne zamestnancov poučia o správnom používaní a nosení týchto OOPP, o ich čistení a skladovaní. Rovnako krajský súd poukazoval na skutočnosť, že podľa schválenej internej smernice BOZP zamestnávateľ poskytuje zamestnancom OOPP a vedúci zamestnanec zabezpečuje objednávanie a nákup OOPP podľa prehľadu poskytovaných OOPP pre jednotlivé profesie tak, aby na sklade bolo vždy zabezpečené minimálne potrebné množstvo OOPP z každého špecifikovaného druhu. Súčasne je v internej smernici zakotvené, že vedúci zamestnanec pracoviska vedie evidenciu pridelovania OOPP jednotlivým zamestnancom pre kontroly bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov. V tomto kontexte krajský súd nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že zamestnanci majú možnosť výberu ochrannej obuvi a odevu v centrálnom sklade ochranných prostriedkov žalobcu.

10. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. V tejto súvislosti konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného ako správneho aktu obsahuje všetky obsahové zákonné náležitosti, keďže z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, ktoré konkrétne skutočnosti, či skutkové okolnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení získaných dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, akým spôsobom sa vyrovnal s odvolacími námietkami žalobcu a aké relevantné závery urobil o tom, do akej miery mala alebo nemala tá ktorá namietaná

odvolacia námietka žalobcu vplyv na právne posúdenie preskúmvanej veci.

11. Krajský súd nepovažoval za dôvodný ani žalobný bod týkajúci sa neurčitosti a nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutia žalovaného. Opis skutkov tak, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí, podľa názoru krajského súdu je dostatočne špecifikovaný, aby skutky nebolo možné v inom správnom konaní zameniť s inými a enunciát rozhodnutia žalovaného plne korešponduje s jeho odôvodnením.

12. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že žalovaný ani inšpektorát práce nevykonali žiadne dôkazy a nenariadili ústne pojednávanie krajský súd uviedol, že ak správny orgán považoval dôkazy obstarané v štádiu výkonu inšpekcie za dostatočné, potom správny orgán tieto dôkazy slúžili následne v začatom deliktuálnom správnom konaní a nebolo nevyhnutné ani potrebné v rámci správneho konania nariadovať ústne pojednávanie. Krajský súd poukázal na právnu úpravu ústneho pojednávania v správnom konaní s tým, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Z predostretej úvahy dedukoval, že správny orgán má obligatórnu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie len za predpokladu, ak to ustanovujú osobitné právne predpisy alebo to vyžaduje povaha veci a teda vo všetkých ostatných prípadoch správny orgán má len možnosť, nie povinnosť nariadiť ústne pojednávanie. Skutočnosť, či situácia v praxi vyžaduje nariadenie pojednávania, posudzuje správny orgán podľa konkrétnych okolností toho ktorého prípadu a vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade nenastala ani jedna z vyššie uvádzaných situácií, správny orgán nebol povinný nariadiť ústne pojednávanie, čo nakoniec rešpektoval aj jeho nadriadený orgán.

13. V kontexte procesnej diligencie krajský súd žalobcovi vytýkal, že svoje procesné práva absolútne nevyužil, keďže sa k veci vôbec nevyjadril, nenavrhol žiadne dôkazy, nenavrhol vykonanie ústneho pojednávania ani vypočutie svedkov, a to ani na základe oznámenia o začatí správneho konania, ani po doručení oznámenia o pokračovaní v konaní. Žalobca bol pritom zrozumiteľným spôsobom poučený o možnosti vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania. Krajský súd zdôraznil, že správny orgán zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaral všetky potrebné dôkazy. V tejto súvislosti krajský súd poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/387/2015 zo dňa 27. februára 2017.

14. K námietke výšky uloženej pokuty krajský súd uviedol, že je primeraná, uložená v rámci zákonnej sadzby a spĺňa preventívnu, výchovnú, aj represívnu funkciu. Krajský súd zastával názor, že žalovaný zohľadnil tak priťažujúce, ako aj poľahčujúce okolnosti. Stotožnil sa aj s odôvodnením výšky pokuty, preto nepovažoval za potrebné výšku sankcie opakovane odôvodňovať.

15. Vo vzťahu k žalobnému bodu nezákonnosti protokolu z dôvodu absentujúceho podpisu druhého inšpektora krajský súd dôvodil, že zo zákona č. 125/2006 Z. z. nevyplýva povinnosť, aby bol protokol podpísaný vlastnoručnými podpismi všetkých inšpektorov práce vykonávajúcich inšpekciu práce u príslušného kontrolovaného subjektu.

16. Ohľadom kredibility zápisníc o podaní informácie krajský súd uviedol, že podávatelia informácií boli riadne poučení o svojich právach a povinnostiach, informácie sú jasné, určité a zrozumiteľné a vyplývajú z nich skutky, ktorých sa žalobca dopustil. Z uvedeného dôvodu krajský súd uzavrel, že žalobca neponúkol žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by mali byť zápisnice nepreskúmateľné.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

17. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

18. Sťažovateľ v rámci kasačných dôvodov akcentoval nasledovné sťažnostné body:

Nesprávne posúdenie veci - krajský súd podľa názoru sťažovateľa nedôsledne preskúmal námietku „nedostatočnosť“ výroku rozhodnutia nakoľko sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, aký druh obuvi a kedy mala mať zamestnankyňa obutú bez protišmykovej podošvy, krajský súd len formálne prijal záver o dokonaní správneho deliktu, pričom podľa názoru sťažovateľa mal žalovaný pre dostatočné objasnenie veci definovať, čo považuje za protišmykovú podrážku a porovnať ju s podrážkou, ktorá bola na obuvi zamestnancov, žalovaný podľa názoru sťažovateľa nevezal do úvahy absenciu materiálneho znaku správneho deliktu, keďže záujem spoločnosti nebol porušený ani ohrozený, v správnom konaní boli porušené základné zásady, najmä zásada zákonnosti, materiálnej pravdy, voľného hodnotenia dôkazov, ani argumentácia žalovaného, že zo smernice na určenie postupov poskytovania OOPP nevyplýva poskytovanie špecifickej obuvi nie je podľa sťažovateľa dostačujúca, keďže neskúmal akú obuv menovaní zamestnanci skutočne používali, sťažovateľ bol postihovaný „len“ na základe skutočnosti, že na úseku BOZP nezabezpečil bezodplatne obuv s protišmykovou podošvou, aj keď podľa jeho názoru „administratívnou vadou“ nebola spôsobená žiadna škoda na zdraví, majetku a spoločenská nebezpečnosť bola nulová, žalovaný nedodržiava princíp ultima ratio vo vzťahu k vymáhaniu pokuty, žalovaný nedokázal, že menovaní zamestnanci neboli chránení obuvou s protišmykovou podrážkou a dvojdielnym odevom.

Porušenie práva byť vypočutý a práva „byť pri dokazovaní“ - podľa názoru sťažovateľa porušenie práva byť vypočutý namietal už v odvolaní a vo veci nebolo nariadené ústne pojednávanie a nemohol svedkom klásť otázky, sťažovateľ sa domnieval, že žalovaný nevychádzal len z písomných podkladov, ale pri vyhodnocovaní skutkového stavu vychádzal aj z vyjadrení dvoch zamestnancov, pri ktorých sťažovateľ nedostal priestor na kladenie otázok, krajský súd nedostatočne odôvodnil povahu veci z pohľadu rozsahu a spôsobu dokazovania a z pohľadu nariadenia ústneho pojednávania.

Nezákonnosť protokolu a zápisnice o podaní informácie - sťažovateľ nesúhlasil so záverom krajského súdu ohľadom podpisov inšpektorov v protokole, zákonnosti prvostupňového rozhodnutia inšpektorátu práce a obsahu úkonov vykonaných inšpekciou práce, protokol inšpekcie práce musí byť podpísaný všetkými inšpektormi, zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu a krajský súd neskúmal, či rozhodnutie netrpí hmotnoprávnymi alebo procesnoprávnymi vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, protokol neobsahuje stanovisko inšpektora práce k vyjadreniu zamestnávateľa, z protokolu nie je zrejmé, aké opatrenie mal žalobca prijať, zo záznamu o poskytnutí informácie zamestnancami nie je zrejmé, aké otázky boli správnym orgánom kladené, zápisnice o podaní informácie neobsahujú poučenie o právach osôb.

Nedostatočné odôvodnenie výšky pokuty - sťažovateľ nesúhlasil s odôvodnením krajského súdu ohľadom žalobnej námietky o výške uloženej sankcie, pretože v napadnutom rozsudku nie sú uvedené dôvody, pre ktoré sa krajský súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, z rozhodnutia nie je zrejماً závažnosť zisteného porušenia a následku, nebol zohľadnený počet zamestnancov, neboli zohľadnené riziká v činnosti sťažovateľa, či je zistené porušenie povinností výsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce, či ide o ojedinelý výskyt.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu - rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľa nepreskúmateľné z dôvodov že nebol zohľadnený skutočný stav obuvi a odevu zamestnancov, krajský súd sa len stotožnil s argumentáciou žalovaného, odôvodnenie rozhodnutia je formalistické, krajský súd neuviedol, v čom sú žalobné body neopodstatnené, krajský súd sa nevyjadril k preskúmateľnosti opatrení v protokole a k poučeniu o právach svedkov, v rozhodnutí krajského súdu absentuje úvaha súdu v nadväznosti na výrok rozhodnutia.

19. Žalovaný v písomnej reakcii ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu a považuje ich za vecne správne.

IV.

Právne závery kasačného súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote

(§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd postupoval správne, keď zamietol žalobu, ktorou sťažovateľ brojil proti rozhodnutiu žalovaného o uložení pokuty za porušenie povinností na úseku BOZP. Krajský súd sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou ohľadom posúdenia spáchaného deliktu po právnej stránke, ani s namietanými vadami rozhodnutia žalovaného a úkonov, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia.

22. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ zákona o BOZP na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci prostredníctvom osobných ochranných pracovných prostriedkov je zamestnávateľ povinný bezplatne poskytovať zamestnancom, u ktorých to vyžaduje ochrana ich života alebo zdravia, potrebné účinné osobné ochranné pracovné prostriedky a viesť evidenciu o ich poskytnutí.

23. Podľa § 6 ods. 3 písm. a/ zákona o BOZP zamestnávateľ je povinný bezplatne poskytovať zamestnancom pracovný odev a pracovnú obuv, ak pracujú v prostredí, v ktorom odev alebo obuv podlieha mimoriadnemu opotrebovaniu alebo mimoriadnemu znečisteniu.

24. Podľa § 19 ods. 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, za závažné porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) od 1.000 eur do 200.000 eur.

25. Podľa § 19 ods. 3 písm. f/ zákona č. 125/2006 Z. z. závažné porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) je neposkytnutie potrebných účinných osobných ochranných pracovných prostriedkov alebo ich neudržiavanie vo funkčnom stave.

26. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že inšpektorát práce začal správne konanie na podklade protokolu o vykonanej inšpekcii a umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia, prípadne navrhnúť vykonanie dokazovania alebo jeho doplnenie. Keďže sa sťažovateľ v stanovenej lehote nevyjadril k oznámeniu o začatí správneho konania, inšpektorát práce rozhodol o uložení pokuty vo výške 3.000 eur za závažné porušenie povinnosti bezplatne poskytovať zamestnancom, u ktorých to vyžaduje ochrana ich života alebo zdravia, potrebné účinné osobné ochranné pracovné prostriedky a viesť evidenciu o ich poskytnutí (§ 6 ods. 2 písm. b/ zákona o BOZP) a povinnosti poskytovať zamestnancom pracovný odev a pracovnú obuv, ak pracujú v prostredí, v ktorom odev alebo obuv podlieha mimoriadnemu opotrebovaniu alebo mimoriadnemu znečisteniu (§ 6 ods. 3 písm. a/ zákona o BOZP). Sťažovateľ sa k skutkovým okolnostiam a právnomu posúdeniu vyjadril v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, na základe ktorého žalovaný zrušil rozhodnutie inšpektorátu práce s tým, že aj napriek skutočnosti, že sa sťažovateľ nevyjadril k oznámeniu o začatí správneho konania a nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, považoval za potrebné dať sťažovateľovi priestor na vyjadrenie sa a možnosť navrhnúť vykonanie ním požadovaných dôkazov. Na základe názoru žalovaného inšpektorát práce oznámil, že pokračuje v správnom konaní a opätovne sťažovateľa vyzval, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie a navrhol vykonanie dôkazov. Sťažovateľ opätovne nereagoval, k podkladom pre rozhodnutie sa nevyjadril, nenavrhol vykonať žiadny dôkaz ani doplniť dokazovanie. Prvostupňového rozhodnutie inšpektorátu práce, ktorým opätovne uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 3.000 eur, žalovaný následne potvrdil.

27. Sťažovateľ v rámci sťažnostných bodov v úvode tvrdil, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje okrem iného za nezákonný aj z dôvodu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP). Sťažovateľ však v rámci sťažnostných bodov neuviedol žiadne relevantné rozhodnutie vo vzťahu ku konkrétnemu právnomu záveru ktorého by sa krajský súd odklonil

od rozhodovacej praxe kasačného súdu.

28. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že sťažovateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu by musela vyplývať z absencie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Zákonným limitom doktríny nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu v tomto smere sú také vady odôvodnenia rozhodnutia, na základe ktorých rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie, alebo existencia takých zásadných procesných väd, pre ktoré je preskúmanie napadnutého rozhodnutia nevyhnutné (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Abdullayev proti Rusku). Krajský súd však v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nemusí dať detailné odpovede na všetky účastníkom konania predstreté otázky, ale len na tie, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija v. Španielsko).

29. Podľa názoru kasačného súdu neobstoí ani tvrdenie sťažovateľa, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný a arbitrárny. Krajský súd v tomto ohľade dostatočne reflektoval na podstatné žalobné námietky vo vzťahu k porušeniu povinností sťažovateľa na úseku BOZP, ako aj vo vzťahu k namietaným vadám týkajúcim sa úkonov v správnom konaní a výšky uloženej sankcie. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje detailné zhrnutie podstatných argumentov sťažovateľa (bod 2. rozsudku), prehľad dotknutých právnych noriem (bod 10. rozsudku), ako aj posúdenie skutkových a právnych záverov krajským súdom (body 11. až 22. rozsudku) vo vzťahu k ustáleniu skutkovej podstaty správneho deliktu (body 13. až 15. rozsudku), ako aj k podstatným námietkam ohľadom väd rozhodnutí a ďalších procesných úkonov v rámci správneho konania (body 16. až 18. a 20. a 21. rozsudku) a tiež výšky uloženej sankcie (bod 19. rozsudku). Podľa názoru kasačného súdu závery krajského súdu dostatočným a zrozumiteľným spôsobom dávajú odpoveď na predstreté podstatné námietky sťažovateľa. Vady, ktoré sťažovateľ akcentoval v rámci sťažnostných bodov týkajúce sa vyjadrenia krajského súdu k preskúmateľnosti opatrení v protokole a poučenia vypočúvaných osôb kasačný súd nepovažoval za podstatné. Vo vzťahu k preskúmateľnosti opatrení vyplývajúcich z protokolu je zrejmé, aké opatrenia mal sťažovateľ prijať vzhľadom na vytýkané nedostatky. Navyše, z vyjadrenia sťažovateľa k protokolu a uloženej povinnosti prijať opatrenia je zrejmé, že vytýkane nedostatky zobral na vedomie a bol si vedomý toho, aké opatrenia má prijať na úseku BOZP. Námietku ohľadom manuálnej povinnosti správneho orgánu vo vzťahu k vypočúvaným osobám považoval kasačný súd za irelevantnú. Kasačný súd v súvislosti s predstretou námietkou nevidí žiadne porušenie alebo ohrozenie práv sťažovateľa a z každej zápisnice o podaní informácie vyplýva poučenie zamestnanca pred poskytnutím informácií, ktoré je ním aj osobitne popísané.

30. Kasačný súd sa nestotožnil ani so sťažnostnou námietkou nesprávneho posúdenia znakov skutkovej podstaty správneho deliktu. Sťažovateľ pochybenie krajského súdu odôvodňoval tým, že krajský súd sa nemal nevysporiadať so skutočnosťou, aký druh obuvi mali zamestnanci obutú a aký odev používali a že touto „administratívnou vadou“ nebola spôsobená žiadna škoda ani ujma na zdraví. Zo zápisnice o podaní výpovede zamestnankyne F. zo dňa 10.05.2016 vyplýva, že zamestnávateľ jej nepridelil žiadnu obuv na výkon práce. Rovnako zo zápisnice o podaní výpovede zamestnanca C. zo dňa 10.05.2016 vyplýva, že zamestnávateľ mu poskytol na prácu obuv, tričko a vrchnú časť odevu (mikinu), ale spodnú časť odevu zamestnancovi neposkytol. Kasačný súd sa v tejto súvislosti stotožnil so záverom krajského súdu, že uvedená námietka nie je dôvodná, keďže z interných dokumentov sťažovateľa na úseku BOZP jednoznačne vyplýva povinnosť poskytnúť dotknutým zamestnancom uvedené pracovné pomôcky.

31. Argumentácia sťažovateľa, týkajúca sa konkrétnej obuvi a konkrétneho odevu, ktorú mali zamestnanci v danom čase, nie je relevantná z pohľadu objektívnej stránky skutkovej podstaty prejednávanych správnych deliktov. Kasačný súd sa síce stotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že cieľom zákona je chrániť zamestnancov pred nebezpečenstvom, ktoré môže vyplývať z neposkytnutia ochranných prostriedkov na úseku BOZP. Kasačný súd však dodáva, že ochrana tohto záujmu vyplývajúca zo skutkovej podstaty prejednávanych správnych deliktov vyžaduje, aby sťažovateľ bezplatne zabezpečil zamestnancom príslušné pracovné pomôcky. Totiž, ak sťažovateľ nezabezpečil zamestnancom potrebné pracovné pomôcky, sám sa vystavil riziku sankčného postihu zo strany

správnych orgánov. Zo subjektívnej stránky skutkovej podstaty prerokúvaných správnych deliktov vyplýva, že jediným liberačným dôvodom z administratívnoprávnej zodpovednosti je v tomto ohľade skutočnosť, že zamestnávateľ svojim zamestnancom poskytol všetky OOPP nevyhnutné pre výkon ich práce.

32. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou porušenia práva sťažovateľa v rámci dokazovania. Podstatou námietky sťažovateľa v tomto smere bolo vyjadrenie nesúhlasu s posúdením krajského súdu. Kasačný súd zdôrazňuje, že subjektívna nespokojnosť s prijatým záverom krajského súdu nezakladá dôvodnosť kasačnej sťažnosti. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľovi bol vzhľadom na zabezpečené podklady pre rozhodnutie poskytnutý priestor, aby navrhol vykonať ďalšie dôkazy už v oznámení o začatí správneho konania, ktorý nevyužil. Žalovaný zrušil rozhodnutie inšpektorátu práce aj napriek skutočnosti, že sa sťažovateľ nevyjadril k oznámeniu o začatí správneho konania a nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a žalovaný sťažovateľovi poskytol dodatočný priestor vo vzťahu k dokazovaniu, pričom ani ponúknutú možnosť sťažovateľ nevyužil a na výzvu inšpektorátu práce opätovne nereagoval. Správne orgány v tomto ohľade podľa názoru kasačného súdu sťažovateľovi poskytli nadštandardný priestor pre realizáciu procesných práv. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ sa v tomto smere nemôže s úspechom domáhať právnej ochrany, keďže uvedený stav zapríčinil sám svojou procesnou pasivitou.

33. Ani s ďalšími námietkami vo vzťahu k protokolu o vykonanej kontrole sa kasačný súd nestotožnil. Podľa názoru kasačného súdu krajský súd prijal jednoznačný právny záver týkajúci sa podpísania protokolu. Navyše, sťažovateľ s ustáleným záverom v rámci sťažnostných bodov vyjadril len nesúhlas a vo vzťahu k právnomu posúdeniu krajského súdu neponúkol žiadnu argumentáciu, pričom subjektívna nespokojnosť v tomto ohľade nie je legitímnym dôvodom kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Čo sa týka stanoviska inšpektora práce k vyjadreniu sťažovateľa, z protokolu o vykonaní inšpekcie vyplýva, že sťažovateľ zobral zistené nedostatky na vedomie a prisľúbil uskutočniť potrebné opatrenia na úseku BOZP. V tomto ohľade sťažovateľ nenamietal žiadne zistenia a závery inšpektorátu práce, vo vzťahu ku ktorým by bolo potrebné vyjadrenie inšpektorátu práce. Námietka ohľadom absencie otázok v zápisniciach o podaní informácie je podľa názoru kasačného súdu taktiež bezpredmetná, keďže otázky inšpektora vyplývajú z obsahu zápisníc. Aj tvrdenie sťažovateľa o zákonnosti postupu správnych orgánov je len všeobecné.

34. Vo vzťahu k odôvodneniu výšky pokuty kasačný súd v prvom rade uvádza, že v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu a jeho následky, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

35. Kasačný súd v zhode s krajským súdom považuje výšku uloženej sankcie (pokuty) s ohľadom na okolnosti prípadu za primeranú a dostatočne odôvodnenú. Správne orgány poukazovali na preventívne a výchovné pôsobenie pokuty, ktorá má sťažovateľovi v budúcnosti zabrániť, aby sa dopustil podobných porušení svojich povinností vyplývajúcich z právnych predpisov v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Zároveň správne poukázali aj na represívne pôsobenie pokuty, nakoľko jej výška bude pre sťažovateľa citelná v jeho majetkovej sfére. Napokon voľná úvaha správnych orgánov vo vzťahu k rozhodovaniu o výške pokuty bola zameraná na ochranu materiálnych hodnôt a ochranu zdravia a života zamestnancov. To všetko v súlade s účelom právnej úpravy v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. V tejto súvislosti ju nutné dodať, že správne orgány uložili pokutu v spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Na základe uvedeného kasačný súd nepredpokladá, že by sťažovateľovi v skutočnosti neboli zrejmé úvahy správnych orgánov pri ukladaní výšky pokuty. Z rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov je možné zistiť, aká bola miera ohrozenia verejného záujmu, nakoľko správne

orgány sa zaoberali otázkou závažnosti porušení povinností sťažovateľa a rovnako vyhodnotili aj následky takých porušení.

36. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body za opodstatnené, a preto kasačný sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

37. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 SSP).